

Nyrkin ja hellan välissä

21.10.2008 7.41 | Kaj Granlund | Yleinen

Perheväkivalta puhuttaa, mutta se puhuttaa enemmän naisia kuin miehiä. Miksi miehet vaikenevat, vaikka monen miehen on siedettävä naisten nalkutuksia päivästä toiseen. Päiväkodeista ja kouluista alkaen poikien pitää olla tätien ja tyttöjen mieliksi. Ei saa villiintyä eikä pistää molskiksi vaan pitää leikkiä siististi kiiltokuvia pyöritellen. Vanhempina heille toivotetaan älä mene, älä tule, ei sinusta ole mihinkään, ei tuosta tule mitään, miehet ovat nollia ja mediassa naisten muodostamat foorumit pohtivat keskenään mitä miehet ovat .. ei kohta mitään. Taskussa vuosia puristettuna ollut nyrkki nousee esiin .. perkele.

Miehet ovat aggressiivisia, pahoinpitelevät puolustuskyvyttömiä naisia hmm .. totta ja totta eikä kuitenkaan totta. Itsestään riiteleviä ihmisiä on vähän, yleensä tarvitaan asiaan vähintään kaksi.

Sanalla "väkivalta" viitataan helposti fyysiseen voimankäyttöön, koska kaikista väkivallan muodoista fyysisen väkivallan seuraukset ovat helpoimmin tunnistettavissa. Sen sijaan etenkin henkinen väkivalta jää taka-alalle, koska tapahtuneen teon toteuttaminen on huomattavasti vaikeampaa.

Henkisen väkivallan seurausten laajuus riippuu niin väkivallan kohteen omasta luonteesta kuin teon kestosta ja käytettävissäni olevat tutkimukset vahvistavat käsitystä siitä, että niin pitkäaikainen fyysinen kuin henkinen väkivalta lähes poikkeuksetta johtavat kohteen psyykkeen romahtamiseen. Kumpi siis ensin, kana vaiko muna(t)?

Väkivaltaan voivat altistaa tietyt persoonallisuuden piirteet ja tämä pitää paikkansa sekä miehillä että naisilla. Näitä ovat muun muassa antisosiaalinen persoonallisuushäiriö sekä erityisesti psykopatian piirteet ja varsinainen psykopatia. Voimakas päihteiden käyttö lisää väkivaltaisuuden riskiä huomattavasti.

Väkivallan käyttö liittyy läheisesti aggressioon, joka ei itsessään ole hyvä eikä paha asia, vaan ihmiselle ja monelle muulle eläimelle lajityypillinen piirre, jota on tarvittu saalistamiseen, puolustautumiseen ja ryhmien ja laumojen sisäisen hierarkian säätelyyn. Parhaimmillaan aggressio on energisoiva tekijä, mutta se antaa myös valmiudet sellaiseen käyttäytymiseen, jonka hallitseminen nykymaailmassa on vaativaa. Kyky hallita aggressiota on seurausta monista tekijöistä, toiset hallitsevat aggressionsa huonommin kuin toiset ja tähän kykyyn vaikuttavat niin perimä kuin yksilön tausta.

Miehen ja naisen aggressiot ilmenevät osin erilaisin tavoin, millä lienee jossain määrin evolutiivinen taustansa. Monet tutkimukset osoittavat, että naiset perinteisesti käyttävät fyysisen voiman sijaan sosiaalista älykkyyttä vaativaa epäsuoraa aggressiota, mutta muutosta on tässäkin suhteessa tapahtunut. Yhä useammin naiset turvautuvat miesten tavoin suoraan aggressioon niin fyysisellä kuin psyykkisellä tasolla, mikä johtunee naisen aseman yleisestä parantumisesta.

Aggressio ja väkivalta eivät siis ole miehille kuuluvia etuoikeuksia, vaan niihin syöllistyvät parisuhteen molemmat osapuolet ja mitään yksikertaista ratkaisua suhteen sisäisiin ristiriitoihin ei ole. Ilmeistä kuitenkin on, että aggressio muuttuu väkivallaksi siinä vaiheessa, kun henkilö on kuluttanut loppuun sivistyneet aseensa ja jäljelle jää eläimelle lajityypillinen reaktio. Ihmisen tai suhteen päättymistä tähän tilaan voidaan vain välttää

siirtämällä yleinen keskustelu syihin olivatpa nämä mieluisia vaiko ei.

Tämä on osin muutettuna julkaistu Pohjalaisen mielipidesivuilla
